

Gå ikke i den britiske fælde: Den Internationale Fredskoalitions møde #95, fredag den 28. marts 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen til Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 95. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed.

Vi har skabt dette forum for at samle folk fra hele verden til en egentlig diskussion om, hvordan vi skaber ægte fred. Der har været så meget dysfunktion og det at sætte folk op mod hinanden, når vi faktisk burde være fælles allierede i kampen for ægte fred og velstand for hele menneskeheden. Til at starte os i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja, velkommen til jer alle sammen. Den strategiske situation i verden er meget forvirrende for de fleste mennesker, fordi der næsten hver dag sker store skift og forandringer, som får folk til at gnide sig i øjnene og sige: »Verden bevæger sig i så mange forskellige retninger, hvordan kan vi få mening ud af det?« Derfor tror jeg, det er nødvendigt at prioritere vigtigheden af begivenhederne først, og så vil alt falde på plads.

Hele verdenssituationen er fortsat helt præget af den forandring, der skete, efter at præsident Trump flyttede ind i Det Hvide Hus, og især efter at han begyndte at normalisere forholdet til Rusland. Det var et fuldstændigt opgør med det tidligere regime, hvor den neoliberale orden havde forsøgt at

inddæmme Rusland og på en eller anden måde bevare den unipolære, regelbaserede verdensorden. Det var præsident Trump fuldstændig uenig i. Mens visse ting har udviklet sig, er der nu helt klart en indsats for at lægge en strategisk fælde for præsident Trump; for at afspore hans indsats over for Rusland og hans bestræbelser på at få en fredelig løsning på Ukraine-krisen.

Hvorfor siger vi det? Der er nu stigende snak i Washington i særdeleshed, men også andre steder, om et forestående halshugningsangreb fra USA mod Iran. Mike Waltz krævede den 23. marts, at Iran helt skulle opgive sit atomprogram; det vil sige potentielt endda det civile atomprogram, ellers ville det få »konsekvenser«. Der er naturligvis rapporter om, at Netanyahu fortalte Trump-administrationen, at det ville være muligt at halshugge Iran fuldstændigt uden en total krig, men at bruge modellen for, hvordan Hizbollah blev afviklet eller alvorligt svækket i Libanon; hvordan Assad-regeringen hurtigt blev udskiftet i Syrien; og at gå efter regimeskifte i Iran for at indsætte et regime, som ville være mere venligt stemt over for USA eller Vesten i almindelighed. Det ville naturligvis være en katastrofe, fordi det ville skabe fuldstændig kaos i hele Sydvestasien; det ville drive oliepriserne op, øge benzinprisen til 7-10 dollars per gallon. Det kunne faktisk udløse et fuldstændigt finansielt kollaps og på den måde skabe den form for ustabilitet, som ville ødelægge præsident Trumps igangværende bestræbelser på at rette op på forholdet til Putin og Rusland. Det er det egentlige mål med hele denne operation.

Der er meget bekymrende tegn. Hangarskibet *USS Carl Vinson* er allerede på vej til Sydvestasien. Der er to andre hangarskibe, som forbereder sig på at blive sendt af sted, selv om der ikke er meldt noget ud om destinationen. Der er lige nu et klart tegn på, at dette kan være under forberedelse – og f.eks. sendte det tidligere kongresmedlem Kucinich et åbent brev til præsident Trump, hvor han advarede ham om, at det er præcis,

hvad der vil ske.

Dette kan ikke ses separat fra europæernes bestræbelser på at sabotere Ukraine-drøftelserne i Riyadh mellem USA, Ukraine og Rusland, hvor der synes at være sket langsomme, ordentlige fremskridt, fordi præsident Macron på et såkaldt møde i Koalition af de Villige, som netop fandt sted for to dage siden i Paris, hvor Keir Starmer og Zelenskyj var til stede sammen med i alt 30 lande. Resultatet var, at Koalition af Villige nu ønsker at sende franske og britiske tropper, ikke til Ruslands grænse, men som en » tryghedsskabende styrke« inde i Ukraine. Det er ret latterligt, og vestlige medier som Reuters erkender endda, at den britiske hær er en joke, og at det slet ikke kan lade sig gøre at sende tusindvis af tropper.

Men det er et meget ubehageligt træk, for ved at sætte tropper ind i Ukraine, hvor Rusland allerede har sagt, at det er helt uacceptabelt; at de ikke vil tillade såkaldte fredsbevarende styrker fra NATO-landene. Det er tydeligvis et forsøg på at foregribe et forestående totalt nederlag for den ukrainske hær, som ser ud til at være i stadig dårligere form. Præsident Putin har sagt meget klart, at Rusland er i stand til at afslutte konflikten militært, hvis den diplomatiske tilgang ikke fungerer. Men der er virkelig meget mere på spil end bare situationen i Ukraine; det er det historiske forsøg på at forsone forholdet mellem de to største atommagter i verden.

Det har medført en meget hård reaktion fra bl.a. den russiske udenrigsminister Lavrov, som totalt kritiserede den ukrainske adfærd og sagde, at de lyver hele tiden, selv under forhandlingerne i Riyadh. Men så gik han efter dette seneste europæiske træk og sagde, at de tydeligvis handler i traditionen fra Napoleon, Hitler og Krimkrigen før; og det er naturligvis ret stærk tobak, som vi siger på tysk, at drage denne parallel til Hitler og Napoleon. Men det er helt klart det, russerne tænker på, for hver gang de ser muligheden for, at europæiske kampvogne kommer mod deres grænse, vækker det mindet om især Den Store Fædrelandskrig. Tonen er blevet helt

utrolig. I samme tale sagde Lavrov, at det faktum, at Pistorius, von der Leyen og Habeck siger, at de aldrig vil genåbne Nord Stream-rørledningerne, betyder, at de enten er syge eller selvmorderiske. Helt sikkert selvmorderiske for den europæiske økonomi.

Ellers kan jeg kun sige, at krigshysteriet i Tyskland er utroligt. Den normale befolkning, som vi taler med hver dag, fordi vi er arrangører, er forfærdet. De ser, at hundredvis af milliarder af dollars ryger ud af skorstenen til hvad? Til oprustning af Ukraine, til militarisering af Europa og Tyskland på et tidspunkt, hvor infrastrukturen er ved at kollapse? For bare et par dage siden lukkede de hovedbroen til den centrale bymotorvej i Berlin, hvilket førte til totalt trafikkaos. Og det er efter kollapset af Carola-broen i Dresden og mange andre lignende situationer. Så folk siger: »Hvorfor bruger de ikke pengene på infrastruktur? Hvorfor opruster vi igen?« Og forresten går mange af disse penge igen til det amerikanske militærindustrielle kompleks, hvilket oven i alt andet gør befolkningen enormt vred, fordi de står over for enorme nedskæringer. På samme måde reagerer befolkningen i USA meget stærkt mod Trump. Jeg ved ikke, om han har bemærket det indtil videre, men vi har talt med nogle af de centrale MAGA-folk, og de er lige så forfærdede og siger: »Trump lovede at afslutte alle disse udenlandske krige. Hvorfor bomber vi nu Yemen igen?« Så situationen er meget ustabil.

I alt dette er der et forsøg på at halshugge Trump-administrationen, ikke kun ved at skabe en fælde for at lokke dem ind i krigen mod Iran, men også ved at forsøge at ramme de nøglepersoner, som Trump har indsat for at gå efter den dybe stat; især J.D. Vance, Tulsi Gabbard, Kash Patel og Ratcliffe. Så nu er der krav om, at de skal holdes ansvarlige for at have sjuasket med tophemmelige oplysninger og brugt denne angiveligt sikre signalkanal til at diskutere bombningen af Yemen. Den var tydeligvis ikke sikker, for chefredaktøren for magasinet *Atlantic* kunne snige sig ind på den. Det ligner en typisk

operation fra den dybe stat. Det er næsten som et kapløb om, hvem der kommer først, for præsident Trump har samtidig frigivet alle FBI-filer om Russiagate fra sin første regering, og det går naturligvis ud over de skyldige, der var ansvarlige for det. Så det er et ekstremt intenst kapløb, og man kan kun sige, at man virkelig er nødt til at kende historien, man er nødt til at kende det Britiske Imperiums rolle og forstå, hvad der virkelig står på spil her. Det er, at den nye multipolære orden, som Trump står for, ikke accepteres af kræfterne i det gamle neoliberale system. Det er det, krigen handler om.

Det betyder, at vi er nødt til at indføre en helt anden tilgang, nemlig ideen om, at vi absolut skal katapultere hele den strategiske diskussion op på et højere niveau – et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser, for kun på den måde kan vi løse de regionale konflikter, hvad enten det er i Ukraine eller i Sydvestasien. Det var mine indledende kommentarer.

BATTLE: Tak, Helga. Jeg vil bare gerne understrege, at når vi taler om det Britiske Imperium, så mener vi faktisk det Britiske Imperium, hvilket kommer mere og mere frem, og som folk er ved at indse.

Nu vil jeg gerne give ordet til ambassadør Hossein Mousavian, som er tidligere ambassadør for Iran i Tyskland. Tak, fordi du er med os i dag. Værsgo at gå i gang.

AMBASSADØR HOSSEIN MOUSAVIAN: Tak Anastasia, og hej til alle. Jeg blev spurgt af Helga, om jeg kunne holde en kort tale om den seneste situation mellem Iran og USA, muligheden for krig og sagen om atomart indhold.

Med præsident Trump har vi i de sidste tre måneder faktisk stået over for to forskellige Trump'er – en før valget og tiltrædelsen og en efter valget.

Før han tiltrådte, kom præsident Trump med flere positive

udtalelser. Først og fremmest gentog han, at hans politik i den anden periode ville være meget anderledes end i den første. Han bekymrer sig om den iranske nation. Han ønskede endda succes for den iranske øverste leder og insisterede på, at han går efter en fredelig aftale og diplomati med Iran. Og endnu vigtigere, han sagde, at hans eneste problem er, at Iran ikke skal have en atombombe. Med disse udtalelser reagerede de iranske myndigheder også positivt, og de sagde, at de foretrak diplomati, og at de er klar til at gå i dialog med USA, forhandle med og endda direkte med USA, for at løse mistanker eller misforståelser om atomproblemet.

Men i praksis har vi en anden præsident Trump, efter at han tiltrådte den 20. januar 2025. Blot to uger efter sin tiltrædelse underskrev han et memorandum, der genindførte politikken om maksimalt pres fra hans første embedsperiode i 2016-2020. Overraskende nok blev det underskrevet, da premierminister Netanyahu besøgte ham i Det Hvide Hus, samtidig med at det blev annonceret. Det andet problem er, at han i memorandummet ikke kun taler om det atomare: Han taler om alle de omstridte spørgsmål mellem Iran og USA, som f.eks. regionale spørgsmål, terrorisme, menneskerettigheder, og endda Irans forsvar og militære kapacitet og så videre. Men da jeg sammenlignede Mike Pompeos 12-punktsliste under præsident Trumps første periode – Pompeo præsenterede de 12 punkter som betingelser for at forhandle med Iran – så jeg præcis alle 12 punkter i det samme memorandum, som præsident Trump underskrev i 2025. Men det var ikke kun memorandummet, han begyndte straks at gennemføre en lang række sanktioner mod Iran. Ikke desto mindre sendte han i midten af marts et brev til den iranske øverste leder. Israelske kilder afslørede, at brevet er truende, og at præsident Trump har givet den iranske side en frist på to måneder: enten aftale eller krig.

Det andet problem er de selvmodsigende udtalelser, vi hører fra Trumps topembedsmænd. Steve Witkoff, Trumps repræsentant i Mellempøsten, gav et interview, og det var meget positivt. Han

sagde, at vi ikke er ude efter krig. Vi er kun ude efter det atomare, vi er for et kontrolprogram, der skal vise, at Iran ikke stræber efter en atombombe, og så videre. Straks sagde Trumps nationale sikkerhedsrådgiver Mike Waltz, at målet fortsat er fuld nedrustning og afvikling, fuld afvikling. Det betyder, at Iran skal afvikle hele berigelsesprogrammet, hvilket er umuligt. Med denne politik viste præsident Trump i praksis, at efter han tiltrådte, så meddelte Iran, at Iran ikke vil deltage i direkte forhandlinger, men at Iran ville være åben for at fortsætte indirekte forhandlinger.

Det andet spørgsmål om det iranske atomprogram er spændingen mellem IAEA og Iran, som er blevet optrappet. Den 8. februar rapporterede IAEA, at det iranske lager af 60 % beriget uran er nået op på 275 kg, hvilket ifølge specialisterne er nok til to eller tre bomber.

Ikke desto mindre sagde Tulsi Gabbard, den amerikanske direktør for National Intelligence, for nogle dage siden, at den amerikanske vurdering siger, at Iran ikke stræber efter et atomvåben i øjeblikket, og at Irans øverste leder Ayatollah Khamenei ikke har godkendt atomvåbenprogrammet i Iran.

I december 2024 informerede de tre EU-lande – Tyskland, Frankrig og Storbritannien – FN's Sikkerhedsråd om, at de unilateralt vil bruge en tilbagekaldelsesmekanisme. Rusland har hævdet, at EU mangler den juridiske autoritet til ensidigt at udløse denne mekanisme. Og samtidig har Rusland, Iran og Kina etableret en gruppe på tre, der forhandler om muligheden for en atomaftale, og i en officiel erklæring har de modsat sig den europæiske og amerikanske politik i sagen om det iranske atomprogram.

For bare to dage siden svarede Irans øverste leder på præsident Trumps brev. For mig er der måske fem punkter, der er interessante, når man lægger mærke til dette brev. For det første besøgte den japanske premierminister Iran i præsident Trumps første embedsperiode, mødte ayatollah Khamenei og

overbragte præsident Trumps budskab. I den periode trak Trump sig ud af atomaftalen, myrdede general Soleimani, og så sagde ayatollah Khamenei, at han ikke ville svare præsident Trump. Og han sagde offentligt, at Trump ikke var et svar værdigt. Men denne gang svarede ayatollah Khamenei præsident Trump, og det er positivt.

Det andet punkt er, at selv om præsident Trumps brev blev leveret af U.A.E., blev Irans svar leveret til Oman. Iran ville vise, at de ikke stoler på De Forenede Arabiske Emirater, fordi de er Israels allierede, og de tog initiativ til Abraham-aftalerne osv. Eller, de tog initiativ til Abraham-aftalerne. Iran ville bare vise mistillid og vise, at de ikke bryder sig om, at Abu Dhabi er involveret i forholdet mellem Teheran og Washington.

Det tredje punkt er, at Iran meddelte, at de ikke er klar til direkte forhandlinger med USA under den nuværende politik med sanktioner, pres og trusler. Men de vil deltage i indirekte forhandlinger, og hvis der sker fremskridt, vil de gå til direkte forhandlinger med USA. Hvis der ikke sker fremskridt, er der ikke behov for direkte forhandlinger.

Som jeg forstår det, har Iran reageret positivt på alle positive punkter i præsident Trumps brev, og de er kommet med gensidige modtrusler til alle truende punkter i præsident Trumps brev.

Mange mennesker spørger nu, om der bliver tale om indirekte forhandlinger? Hvem skal være mægler? Jeg tror, at Oman og derefter Rusland har en større chance for at blive mæglere.

Helga nævnte nogle punkter om tegn på mulig krig. Jeg vil ikke gå i detaljer. Det første tegn er, at vi kan se, at krigsanstifterne igen er blevet aktive. Premierminister Netanyahu gør alt, hvad der står i hans magt, for at bruge Trumps fejltagelse til at trække USA ind i en krig med Iran. Neokonservative stemmer, som skubbede USA ind i Irakkrigen,

opfordrer til et angreb på Iran – grupper som FDD (Foundation for Defense of Democracies), den israelske lobby og Washington Institute for Near East Policy [WINEP] opfordrer igen til krig mod Iran og hævder, at der aldrig har været et bedre tidspunkt at angribe Iran på, fordi Iran nu er rigt. Men præsident Trump og ayatollah Khamenei har begge offentligt sagt, at de er imod krig. Det er godt, at de to ledere er imod krig. Men problemet er, at Trump-administrationen ikke er enig, og at der er uenighed om, hvorvidt vi skal gå i krig eller føre diplomati.

De arabiske lande, Rusland, Kina, Indien og det internationale samfund er alle imod krig. Men med de følgende spørgsmål, som jeg vil gennemgå med jer, tror jeg, at der er mulighed for en militær konflikt mellem Iran og USA. For det første den nye bølge af amerikansk-israelske regionale angreb. Præsident Trump indledte en ny omfattende militæroperation mod houthierne og erklærede, at Iran ville blive holdt ansvarlig for houthiernes eventuelle angreb på amerikanske eller NATO-faciliteter. For det andet overtrådte Netanyahu våbenhvileaftalen i Gaza og indledte militære angreb mod palæstinenserne. Som bekendt er hundredvis af mennesker blevet dræbt i løbet af de sidste to-tre uger. Og samtidig iværksatte premierminister Netanyahu et militært angreb på Libanon og Syrien. Jeg mener, han kæmper på tre fronter; jeg bør også tilføje Yemen, fire fronter. Trump forsynede Netanyahu med våben, som den tidligere amerikanske regering havde nægtet at levere; 4 mia. dollars i bistand, som omfatter over 35.000 almindelige bombekroppe til 2.000 lb. bomber og 4.000 bunker-buster 2.000 lb. bomber, som efter sigende skulle bruges mod iranske atomanlæg.

Det næste spørgsmål er realiteten i den militære opbygning. Helga nævnte, at hangarskibet *USS Carl Vinson* er på vej til Sydasien. Og vi har læst nyheden om, at to andre amerikanske hangarskibe også er klar til at blive brugt. USA har sendt et sted mellem tre og syv B2-bombefly til Diego Garcia midt i Det Indiske Ocean. Som svar har Iran forstærket sine

forsvarssystemer og opstillet avancerede missiler. Iran, Rusland og Kina havde fælles militærøvelser i Omanbugten, hvor de viste deres militære bånd.

Det næste spørgsmål, virkeligheden, er igen et kapløb mellem sanktioner og det atomare spørgsmål. USA øger sanktionerne og presset, og til gengæld optrapper Iran sine atomare aktiviteter og opstilling af missiler.

Det næste spørgsmål er realiteten i det diplomatiske ultimatum. Du har læst meget om, at Trump har givet Iran et ultimatum på to måneder, og virkeligheden er, at vi har en tidsgrænse, for vi har oktober 2025, som er den periode, hvor FN's Sikkerhedsråds resolution 2231 vil blive ophævet. Og hvis europæerne ønsker det – og de har allerede informeret FN's Sikkerhedsråd – kan de bruge en tilbagekaldelsesmekanisme. Hvis de bruger den, har Iran officielt informeret EU om, at de vil trække sig fra NPT [traktaten om ikke-spredning af kernevåben]. Du kan forestille dig, at med sådan en regional situation, hvis europæerne vil bruge en snapback og genindføre alle internationale sanktioner mod Iran, og Iran vil trække sig fra NPT, vil det virkelig optrappe muligheden for krig.

Der er dog en chance for diplomati. I min seneste kronik i Middle East Eye forklarede jeg, hvilke faktorer præsident Trump kan bruge for at få et vellykket diplomati med Iran. Jeg vil bare gennemgå det med jer og dele hovedtrækkene med jer: Først og fremmest har jeg insisteret på nødvendigheden af gensidig respekt, hvis de virkelig ønsker at starte en god forhandling. For det andet er der behov for sammenhæng mellem amerikanske ord og amerikanske handlinger. De kan ikke i ord opfordre til diplomati og i handling gå efter sanktioner, trusler, ydmygelse eller militær optrapning. For det tredje skal en aftale være baseret på internationale regler, for USA har under præsident Trump vist, at de ikke respekterer internationale regler, som da de trak sig ud af JCPOA [Joint Comprehensive Plan of Action] atomaftalen med Iran, hvilket var en klar overtrædelse af FN's Sikkerhedsråds resolution

2231. Hvis de skal blive enige om forskellige emner, bør de blive enige om, at kriterierne skal være internationale regler, ikke noget uden for de internationale regler. Og aftalen bør omfatte begge parter bekymringer, ikke kun USA's bekymringer, iranerne har også deres egne bekymringer. De bør begge være enige om, at de vil forhandle om den anden sides bekymringer.

Det femte spørgsmål handler om aftalens bæredygtighed. Det er virkelig et spørgsmål. Selv om der er en aftale, selv om der er forhandlinger, selv om der er en aftale mellem Iran og USA under præsident Trump, hvad er så sikkerheden og garantien for, at den næste amerikanske præsident ikke igen vil slå aftalen ihjel, ligesom præsident Trump gjorde i sin tidligere regering? Den anden pointe er, at de bør diskutere alle spørgsmål, men det betyder ikke, at de skal have en omfattende aftale. De har brug for en direkte og omfattende dagsorden – ikke en omfattende aftale, for det er umuligt at blive enige om alt på kort tid. De er nødt til at starte med spørgsmålet om atomart samarbejde og så gå videre til det andet.

Til det formål har jeg foreslået, at Iran og USA skal have to lister. En liste over omstridte emner og en liste over emner af interesse: For Iran og USA har mange omstridte emner, men de har også mange emner, hvor de virkelig har fælles interesser. De bør gå efter at gennemføre det i flere faser. Mens de forhandler om atomare spørgsmål, bør de starte et samarbejde om et af de emner, hvor de har fælles interesser, som en tillidsskabende foranstaltning. Jeg mener, at den bedste måde at opbygge tillid på er at samarbejde om de fælles interesser, de delte interesser, mens de forhandler om de omstridte spørgsmål. Det er den formel, jeg har insisteret på i årevis, men desværre er der ingen, der lytter.

Og det andet forslag er, at Iran og USA forhandler om en stor økonomisk pakke, fordi jeg mener, at økonomisk samarbejde er en god åbning mellem de to lande og virkelig kan lette spændingerne og fremme bredere spørgsmål, herunder de

regionale spørgsmål. Hvis de har en stor økonomisk aftale om brug af dollars, vil de ikke slå hinanden ihjel i Mellemøsten. Jeg tror, de vil gå efter mere økonomisk samarbejde. Og så har jeg altid insisteret på nødvendigheden af mellemfolkelige relationer; nationale relationer. Jeg mener, at amerikanerne og den iranske nation ikke er fjender af hinanden. De har aldrig været hinandens fjender. Staterne, ja – de har et problem og fjendtligheder, men folket, de har ikke noget problem sammen: Derfor bør præsident Trump og den iranske regering åbne døren for mellemfolkelige relationer, som sport, videnskab, akademiske relationer, kunst, kultur, konsulære udvekslinger og så videre.

Og den sidste, om regionen, da der er meget snak om tvister mellem Iran og USA om regionale spørgsmål, mener jeg, at fire principper ville være ekstremt vigtige, hvis de vil indgå et regionalt kompromis. For det første bør Iran og USA gensidigt respektere hinandens legitime interesser og rolle i regionen, og de bør ikke konfrontere hinanden med den anden parts interesser. For det andet er det nødvendigt at begrænse den sikkerhedsmæssige og militære konflikt mellem Israel og Iran. For det tredje er vi nødt til at have en tostatsløsning for at afslutte den gamle arabisk-israelske 80 år gamle konflikt. Og endelig er vi nødt til at have en ny struktur mellem Iran og de arabisk-amerikanske allierede i Den Persiske Golf, Iran, GCC-landene og Irak for at få et nyt samarbejdssystem, ligesom EU, som vi har haft i de sidste 50 år, og som virkelig har været en succes. I dette tilfælde, med dette initiativ, tror jeg også, at det er den bedste måde at afslutte årtiers persisk-arabiske stridigheder på.

Tak for det. Jeg håber ikke, at jeg overskred mine ti minutter for meget.

Bemærkninger under diskussionen:

ZEPP-LAROUCHE: Der var mange interessante ting. Jeg vil gerne takke Hossein for at have givet os en så omfattende vurdering.

Jeg vil gerne foreslå én ting, eftersom du nævnte til sidst, at økonomisk samarbejde mellem Iran og USA faktisk kunne spille en positiv rolle i forhold til at opbygge tillid og så videre. Måske burde Iran fremme Oase-planen som en omfattende tilgang til hele situationen. Jeg vil gerne høre dine kommentarer til det.

Og til Carolina vil jeg absolut sige: »Fantastisk!« Vi skal have fat i alle unge fra alle lande, for i Tyskland møder vi for eksempel igen og igen unge, som siger, at det ikke er fair, at de får denne krigssituation. Jeg tror, at hvis vi organiserer en massebevægelse af unge mennesker, der kæmper for udvikling, kan det virkelig være en game-changer for hele den strategiske situation. Fortsæt det gode arbejde, og andre mennesker bør tage ved lære af det, du gør.

Til oberst Corvez vil jeg bare opfordre dig til at blive ved med at sige disse ting; især til det tyske folk. De er nødt til at lytte til en fornuftig stemme fra Frankrig, og det er meget værdsat.

Og til Cliff vil jeg bare sige, at jeg er enig i det meste af det, du sagde, bortset fra at Concert of Europe fra det 19. århundrede efter min mening ikke er noget, jeg ville fremme. Jeg ville hellere gå efter de Gaulles idé om fædrelandenes Europa, baseret på suverænitæt. For Concert of Europe var i høj grad stadig baseret på monarkier og oligarkier, og de manipulerede en hel del med situationen. Så det ville være min eneste opfordring til at gå over til et fædrelandenes Europa.

Senere i diskussionen:

Jeg er helt enig med Alberto, og jeg vil faktisk opfordre dig til at slutte dig til vores bestræbelser på at gå imod denne seneste fase af remilitariseringen i Europa: Von der Leyens 800 milliarder euro, og i Tyskland vil Merz have 400 milliarder euro, men uden loft. Så det vil stige med det samme. Det er alt sammen penge, der er skabt ud af budgettet,

og derfor er den historiske parallel til Mefo-regningerne, som Hjalmar Schacht finansierede krigsøkonomien med for 80 år siden, virkelig fortilfældet. Slutresultatet vil være at gå i krig, for det er logikken, som du helt korrekt siger.

Men lad os bare forene vores kræfter, for vi er ved at forberede et faktaark, hvor vi viser, hvad pengene går til. For Merz siger samtidig, at vi nu er nødt til at have en fuldstændig gennemgang af alle programmer; vi har brug for en *Kassensturz*[ph], hvilket betyder, at de vil gå efter at skære i alle de sociale programmer, sundhedssektoren, infrastrukturen; alt vil blive skåret ned, ikke opbygget. Så lad os gøre en fælles indsats for virkelig at uddanne folk. Hvis vi ikke går den anden vej, er de lige nu ved at omdanne VW og Porsche til militærproduktion – i det mindste nogle fabrikker. Og det stik modsatte ville være nødvendigt, nemlig at omstille værktøjsmaskinsegmenterne i det militærindustrielle kompleks til fredelig produktion af traktorer, hurtigtogssystemer og andre nyttige ting. Så jeg ville bare tilbyde dig, at vi sammen gør en indsats for at få dette budskab bredt ud. Det er et igangværende arbejde, og jeg vil gerne orientere dig mere om det, måske i en separat telefonsamtale.

Afsluttende bemærkninger:

Med hensyn til det første spørgsmål om den 7. oktober tror jeg, at der faktisk også i Israel er en gennemgang, som har peget i en lignende retning. Der har været massedemonstrationer hver dag i de sidste to uger eller deromkring. Jeg vil foreslå, at vi prøver at invitere nogen fra den israelske fredsbevægelse til vores næste IPC-møde for at informere os om status for diskussionen der. Det ville være mit forslag.

Hvad angår spørgsmålet om en palæstinensisk stat, så er det naturligvis vigtigt at vende tilbage til grænserne fra 1967, og der er faktisk resolutioner i FN om det. Jeg tror, at det

skal på bordet, men jeg tror, at den eneste måde, det kan gøres på, er, hvis USA siger, at det skal gøres. Jeg tror, det hele kommer an på det spørgsmål, for der er mange andre muligheder, men den eneste måde, det kan gøres på med de to stater, inklusive Oase-planen, er, at vi er nødt til at skabe et skift i USA. Det er min dybeste overbevisning.

Om orienteringen for fredsindsatsen generelt: Som jeg nævnte tidligere, er vi begyndt at arbejde meget konkret med, hvor disse nye enorme summer – vi taler om billioner af nye euro, der bliver skabt til denne nye oprustning. Det skal absolut stoppes. Vi er ved at udarbejde et faktaark – jeg ved ikke, hvor hurtigt vi kan gøre det, for det skal gøres grundigt. Men hvis ikke på næste fredagsmøde, så tror jeg, at vi kan få en statusrapport om, hvordan det går. Vi planlægger også at lægge korte videoer ud på de sociale medier. Jeg vil faktisk opfordre alle de deltagere, som ser med lige nu, til at komme frem. Vi har brug for en hær af aktivister, af mennesker, der kan hjælpe os med at udbrede denne information på de sociale medier og i gaderne. Så vær aktiv sammen med os, for jeg tror, det her er et enormt potentiale. Jeg tror, der er en voksende bevidsthed om problemet med det militærindustrielle kompleks. I USA har vi meget vigtige samarbejdspartnere, som har kæmpet mod disse dødens købmænd i lang tid. Men jeg tror, at vi i Europa og andre dele af verden helt sikkert er nødt til at øge bevidstheden om dette spørgsmål. Jeg er enig med Alberto Portugheis i, at vi absolut skal eliminere det militærindustrielle kompleks, for det er dem, der producerer krigene. De har brug for krigene for at tjene penge. Men til det har vi brug for omstillingen, og til det har vi brug for en social bevægelse, der kræver det.

Jeg kan kun gentage: Bliv aktiv sammen med os, og prøv at få denne bevægelse til at vokse, især ved at få unge mennesker til at tage flaget op. Det var egentlig, hvad jeg ville fortælle jer i dag. Følg med; læs vores *Daily Alert* hver dag, for vi er nu i en periode af historien, hvor man skal holde

sig opdateret. Du er nødt til at have en intelligent vurdering af, hvordan verden bevæger sig strategisk hver dag. For mange mennesker i fredsbevægelsen har på en eller anden måde en slags tidløs tilgang til, at de er for fred, men det er ikke tilstrækkeligt i tider som disse. [hzl/hm] [amb] [ssu]